

Volg de blauwe lijn

Voetstappen van de liefde

Volg de blauwe lijn

Voetstappen van de liefde

Geertje Paaij

In dankbare herinnering aan Jan en Engelen

Schrijver: Geertje Paaij
Coverontwerp: Jack Kolster
www.the-digital-photographer.nl
Boektrailer: Deniz Hammers
<http://www.denizvideoproductions.com>
ISBN: 9789461934444
Uitgegeven via: denieuweboekhandel.nl
Print: Printforce, Alphen a/d Rijn
© Geertje Paaij
www.geertjepaij.nl
Twitteren over dit boek?
Gebruik de hashtag #volgdeblauwelijn

Inhoud

Proloog	7
DEEL 1	
Twee vrouwen in wording	9
DEEL 2	
De opname	119
Epiloog	223
Bronnen	225
Dankwoord	227

Proloog

Lieve sint,

*Ik ben Brigit Kenter, het meisje dat altijd
wordt gepest.*

Kunt u voor een andere school zorgen?

Meer wil ik niet, behalve anders doodgaan.

Het is Iris die aan de bel trekt en me het verfrommelde sintbriefje van haar zus onder mijn ogen schuift.

‘Mam, ik vond dit vanochtend in de gang.’ Mijn jongste dochter kijkt me hulpeloos aan. ‘Die klotemeiden,’ zegt ze met een klein stemmetje.

Ik prijs haar dat ze meteen met haar vondst naar mij is toegekomen. In mijn binnenste raast een tyfoon die alle pestkoppen van de aardkloot wegvaagt. Mijn negenjarige dochter die nog heilig gelooft in de Grote Kindervriend zal verdomme niet krankzinnig van verdriet worden en verdoemd zijn tot een kluzenaarsbestaan. De aderen op mijn samengebalde hand laten een blauwe lijn zien.

Negen jaar later volg ik de blauwe lijn naar een wereld die Brigit volledig in zijn greep heeft. In die wereld tekent ze dode bomen, doodskoppen en bliksemflitsen.

DEEL 1

Twee vrouwen in wording

Het is regelrechte terreur. Een regen van steentjes klettert tegen het slaapkamerraam. Nog even en de eerste glassplinters belanden op mijn bed. Ik gris mijn mobiel van het nachtkastje en werp me in bed om. Op handen en voeten kruip ik over de grond naar de overloop. Ik moet 1-1-2 bellen, hamert het in mijn hoofd. Plotsklaps is het stil. Opgelucht haal ik adem en kom overeind. Ik trek mijn ochtendjas aan en veeg mijn klamme handen aan de rulle stof af. Zal ik me naar buiten wagen? Nog voordat ik een besluit neem, hoor ik een oorverdovend gerinkel. Ik zak in elkaar, het bloed gonst in mijn oren. Het is vast de paniek die een loopje met me neemt. Dit kan toch niet waar zijn?

De neerdalende stilte doet onwerkelijk aan. Het enige geluid is de krakende traptreden onder mijn voeten totdat ik in iets scherps trap. Een vlamme pijn doet me met een bons in de gang belanden. Uit mijn ene voet steekt een glasscherf. Als ik mijn hoofd omdraai, kijk ik in het gapend gat van de voordeur. De tuin is bezaaid met diamantjes.

Voorzichtig trek ik het puntige glas uit mijn voet. Ik probeer de pijn weg te denken en graai in de schappen Zoete Herinneringen. Ik focus me op het blij gezichtje van Brigit, mijn oudste dochter. Ze verrast me met een kop thee en een boterham met kaas omdat ik "zo hard werk". Met haar elf jaar spreidt ze een zorgzaamheid ten toon die mijn moederhart week maakt.

Het kan toch niet zo zijn dat ze in zeven jaar tijd is veranderd in één brok onverschilligheid?

Een sprankje hoop roert zich in mij. Ze zal vast wel tot inkeer komen. Ik moet eerst mijn voet zien te verbinden en dan maar de schade inspecteren. Tenslotte is het niet de eerste keer dat mijn huis verandert in een slagveld.

Mijn eettafel ligt vol met plastic bekertjes, flessen frisdrank, zakken chips en pinda's. Iris, mijn jongste dochter, protesteert fel.

'Het slaat helemaal nergens op dat ik geen krat bier en wat flesjes Breezer mag hebben. Er zit maar vijf procent alcohol in. En hapjes maken hoef je niet te doen. Daar gooien ze toch alleen maar mee.'

Geen woord van waardering rolt over haar veertienjarige lippen. Ik doe er het zwijgen toe. Als ik niet oppas, heb ik zo een hok met herrie.

'Zoals ik met je heb afgesproken, ga ik nu naar tante Toos en oom Jacques. Ik ben zo rond negen uur weer thuis. En denk eraan: geen puinhoop, anders is het over en uit.'

'Jaha, mam,' zegt Iris verveeld.

Met gemengde gevoelens fiets ik naar haar oude oppas. Als ik op de bel wil drukken, zwaait de deur al open.

'Kom binnen, Geertje.' Zoals altijd draagt Toos een zelfgemaakte creatie. Een wijd paars hes met een zwarte broek eronder. Haar zwart geverfde haren heeft ze in een knotje opgestoken.

Jacques heeft zijn eeuwige trainingspak aan. Zittend op de bank haalt hij de veters van zijn sportschoenen uit elkaar en blikt omhoog.

'Gefeliciteerd met de verjaardag van Iris. Hoeveel meiden en jongens komen er zo dadelijk?' informeert hij.

'Een stuk of twintig en dat vind ik eigenlijk al te veel. 'Het is een mega discussie geweest met Iris en we hebben het poldermodel eer aangedaan,' zeg ik.

'Ja, Iris is niet op haar mondje gevallen. Daar had ik mijn handen aan vol,' zegt Toos vanuit de keuken. 'Zij heeft teveel peper in haar kont en Brigit te weinig. Ik benijd je niet. Red je het wel? Je ziet er moe uit.'

Ik hoor zelden zoveel medeleven. Prompt veranderen mijn ogen in ondergelopen keldervertrekken.

'Meid toch. Zijn ze zo lastig? Brigit valt toch wel mee?'

Toos zet een dampende beker koffie neer en geeft me een tissue.

'Hier, snuit eerst eens je neus.'

Ik beken dat het constante gekibbel van mijn dochters me opbreekt. De machtsstrijd waarin ik vaak verzeil als ze non-stop de telefoon of de computerkamer gebruiken.

Brigit die het vertikt om op het verjaardagsfeestje van haar zus te zijn. Ze is verdwenen naar haar vader, Koen. Die geeft een groot feest omdat hij Abraham heeft gezien. Terwijl ik praat, sijpelt de moedeloosheid door mijn poriën. Ik bijt op mijn trillende lip.

‘Niets helpt. Of ik nu streng of begripvol ben. Ik hou van ze, maar tot hoever moet ik gaan?’

Jacques broemt goedmoedig dat puberende jongens ook een verschrikking kunnen zijn en hij als voetbaltrainer regelmatig moegestreden ouders spreekt.

‘Moet ik anders eens een keertje met Iris praten?’

Ik weer zijn aanbod af. Jacques is in de ogen van Iris nogal streng.

‘Als ze daar lucht van krijgt, dan smeert ze hem, Jacques. Of ze sluit zich op in haar kamer. Dat soort streken flikt ze wel vaker.’

Toos en Jacques kennen mijn dochters al dertien jaar. Mijn advertentie voor een oppasoma had niet beter kunnen uitpakken.

Het opgejaagde gevoel waarmee ik naar binnen kwam, trekt weg. Fijn dat ik lekker kan spuien. Ik moet gewoon door deze puberteitsfase heen. Een harmonieus vrouwenhuishouden is toch geen onbereikbaar doel? Ongemerkt loopt het al tegen negen uur.

‘Bedankt dat ik mijn ei kwijt kon. Wie weet moet ik er over een tijdje om lachen.’

Jacques loopt met me mee naar buiten.

‘Je laat je niet gek maken hoor. Kop op. Het komt vast goed.’

Gesterkt fiets ik naar huis terug. In de steeg hoor ik hoge meisjesstemmen lachen en gillen en vang muziekflarden op. Met een ruk gooi ik de poort open en zie een grote horde jongens en meisjes. Niemand stelt zich voor en ik ben resoluut naar binnen. Ook daar krioelt het van de jongeren. Mijn laminaatvloer is kleverig van gemorste frisdranken. Ik zie overal voetstappen. Iris staat gebukt over de cd-speler. Pijlsnel draai ik het volume terug.

‘Plezier maken met je vrienden is prima, maar wel alles in het normale,’ bijt ik haar toe. ‘Ik vind het nu al een puinhoop. Ik ga naar boven. Als ik telkens naar beneden moet komen, is het feestje snel afgelopen, begrijp je me?’

‘Ja mam, niks aan de hand. Ga jij nu maar,’ zegt Iris snibbig.

Ik ontkurk een fles wijn, pak mijn sigaretten en verdwijn naar de computerkamer. Ik ben nog maar net online of ik vlieg alweer naar beneden. De herrie is oorverdovend. Na drie waarschuwingen ben ik het spuugzat.

Op mijn bank hangt een half verdoofde vriendin van Iris, geflankeerd door slungelige puistenkoppen. Hun handen omvatten allebei een borst. In de achtertuin zijn de tuinstoelen omver gegooid. Mijn tuinkussens zijn ondergespoten met slagroom. Op de sierbestrating liggen kapot gesmeten bierflesjes. Ik tril van woede en frustratie.

‘Jullie kunnen allemaal vertrekken. Als jullie dit feestvieren noemen, dan doe je dat maar op straat!’ schreeuw ik.

Eén voor één druipen ze af. Eén jongen zet mijn tuinstoelen weer overeind en vraagt beleefd of hij nog iets kan doen. Ik wimpel hem af. Iris loopt met twee achtergebleven vriendinnen doelloos rond. Het zijn haar logeetjes.

‘Moeten we helpen?’ vraagt Iris.

‘Nee, gaan jullie maar naar boven. Ik wil geen herrie meer horen.’

Ik veeg de sierbestrating aan en gooi glasresten in de vuilcontainer. Doodmoe strompel ik naar mijn slaapkamer. Boven mijn hoofd hoor ik Iris en haar vriendinnen op de zolderkamer praten en lachen. Met mijn laatste krachten loop ik er naartoe.

‘Nu nog één keer en ik stuur jullie allebei naar huis,’ krijs ik. ‘Ik ben het meer dan zat. En die mobieltjes zetten jullie uit. Nu!’

Ze kijken mij bedrempeld aan.

‘Welterusten’.

Het blijft stil.

‘Hoe was het feestje van Iris?’ vraagt Brigit de volgende dag. ‘Zeker een zootje met al die aso vrienden en vriendinnen?’

Ik zeg haar dat Iris aan één moeder genoeg heeft.

Ze reageert dat ze er toch wel achterkomt. Om haar mondhoek speelt een lachje. ‘Het feest van pap was leuk,’ zegt ze. ‘Hij had een karaokeinstallatie gehuurd en iedereen deed mee.’

Goddank is de karaokebeker aan me voorbijgegaan.

Koen vierde zijn verjaardag voor het eerst als gescheiden man.

Op een middag komt Brigit thuis met de mededeling dat haar gloednieuwe opoefiets is gestolen.

‘Mij maakt het niks uit,’ zegt ze onverschillig. ‘Hij is toch verzekerd en ik had hem op slot staan.’

Ik onderdruk mijn ergernis en houd haar voor dat ik haar al zo vaak heb gezegd dat ze haar fiets niet bij “Parkhof” moet stallen. Het is dé plek voor fietsendiefstallen. Parkhof is een voormalig punkbolwerk in Alkmaar dat is uitgegroeid tot een jongerencentrum waar veel undergroundmuziek wordt gespeeld.

De fietsverzekering betaalt prompt uit, maar Brigit heeft geen zin om een nieuwe fiets uit te zoeken. Ze lacht me vierkant uit en loopt langs me heen alsof ik lucht ben. ‘Ik ga toch met de trein naar school. Ze controleren niet en anders verzin ik een smoes.’

Ik merk dat de adrenaline door mijn lijf giert. ‘Zwart rijden is asociaal. Laat ik het niet merken. Je gaat mee om die fiets uit te zoeken, over en uit. Zo niet, dan zoek ik een fiets voor mijzelf uit en kan jij op mijn oude fiets rijden.’

Brigit trekt haar schouders op, duwt me opzij en verdwijnt naar boven. Mijn bloed kolkt door mijn aderen. Dan maar niet mee. De fietswinkel is vlakbij en al snel is de koop gesloten.

‘Ik vind het niet eerlijk,’ verwijt Brigit mij later. ‘Nu krijg ik jouw oude fiets. Lekker dan.’

Ik heb amper puf voor een discussie. ‘Dan had je maar mee moeten gaan,’ zeg ik. ‘Vanaf morgen ga je weer op de fiets naar school.’

Een week later zijn Iris en Brigit allebei thuis. Het is zaterdagavond en ze hebben slaande ruzie. Ik word er gek van. Ze slaan met deuren. Brigit draait weer eens keiharde hardcore muziek op haar kamer en ik hoor Iris krijsen dat ze moet ophouden.

Ik neem ze onder handen. Eerst spreek ik Brigit aan.

‘Kan het wat minder met die muziek van je? Je zal toch rekening met de burens moeten houden. En ik word ook stapelgek van die herrie.’

Brigit ligt languit op bed en rookt een shaggie. Overal slingeren kleren en Donald Ducks. Haar bureau ligt bezaaid met schriften, pennen en mijn ogen glijden over aangekoekte etensresten.

‘Wat maakt dat nou uit? Iris en jij zijn net twee stresskippen. Ik vind het hier een kuthuis. Dom wijf.’

‘Ik pik dat soort taal niet van je. Ik heb huisregels en daar heb je je maar aan te houden. En ik laat me al helemaal niet uitschelden voor dom wijf.’

Brigit haalt haar schouders op en kijkt me stoïcijns aan.

Voordat ik verder kan gaan, staat nummer twee in de deuropening: Iris.

‘Je moet met je poten van mijn kleren afblijven. Nu ben ik weer een topje kwijt. En jij doet er ook helemaal niks aan, mam.’ Ze stampvoet van kwaadheid en loopt op Brigit af, die gilt en wegduikt.

‘Blijf van me af!’

Hun gevecht ontardt in een kluwen van graaiende handen en harentrekkerij.

Ik haal ze uit elkaar. ‘Nu stoppen. Ik heb het helemaal gehad met jullie allebei. Jullie blijven vanavond allebei thuis.’

‘Je bent gewoon een dombo,’ snauwt Iris.

Voordat ik erop bedacht ben, verdwijnt ze in de pc-kamer. Plof. De deurklink is eruit getrokken.

Ik heb geen energie om voor een dichte deur te praten en ga vroeg naar bed. Waarom kwetsen ze mij zo? Ben ik zo’n slechte moeder?

Ik lig uren wakker. Ik maak me zorgen dat ze ooit als dropouts eindigen.

Mijn slaapgebrek neemt chronische vormen aan. Ik maak een afspraak bij de huisarts en lucht mijn hart over mijn dochters.

‘Ik wil een doorverwijzing naar de jeugdpsychiatrie. Ik denk dat er iets aan de hand is, maar weet niet goed wat, behalve dat hun gedrag niet normaal is.’

Mijn huisarts kijkt me onaangedaan aan. Volgens hem zitten ze in de puberteit en zijn perfect opgeruimde slaapkamers een illusie. Dat Brigit en Iris elkaar soms de tent uitvechten, is doodnormaal. Dat het op mij een wissel trekt, heb ik aan mezelf te danken.

‘Ze testen je uit om erachter te komen waar jouw grenzen liggen,’ zegt hij. ‘Wees consequent. Ik zal je slaappillen voorschrijven, dan kom je een beetje tot rust.’

Ik kan wel janken. Alsof ik alles maar tolereer.

Hij staart naar zijn monitor, tikt het recept uit en overhandigt mij het printje. Ik mag zelf uitvogelen waarom mijn dochters zo veranderen.

Op het politiebureau vertel ik Johan dat ik slaappillen heb gekregen. Hij is sinds een paar maanden mijn nieuwe baas.

Als projectassistente schrijf ik nieuwsbrieven over de inhoud van de nieuwe politieopleidingen en houd de administratie bij.

Johan begrijpt inmiddels dat ik ’s morgens bewust heel vroeg begin zodat ik in de vroege namiddag thuis ben. Dan kan ik immers in de gaten houden dat de dames niet steeds op msn zitten of na schooltijd overal uithangen in plaats van thuis in hun studieboeken duiken. Hij vertelt over zijn dochter die als puber ook zijn vrouw tot wanhoop dreef. Nu is zij Hoofd Personeelszaken, getrouwd en heeft pas een huis gekocht.

Ik prent me in dat er heus betere tijden zullen aanbreken.

Dat het jaren zal duren voordat de puzzelstukjes over Iris op hun plek vallen, kon ik toen nog niet weten. Dat haar zus Brigit mij al eerder tot aan het randje van de afgrond brengt evenmin...

Iris en Koen staan op voet van oorlog. Herhaaldelijk is er ruzie en ik word regelmatig in de weekenden door Koen gebeld.

Iris is de laatste tijd veel ziek. Ik maak me zorgen. Een leerachterstand is zo opgelopen. Ze klaagt herhaaldelijk over hoofdpijn en is vaak moe. Ik maak een afspraak bij mijn huisarts en moet haar uit bed sleuren om op tijd te zijn.

Als ik 's avonds informeer, moppert Iris. 'Hij is gewoon dom. Mam, hij luistert niet eens. Het enige wat hij zegt, is dat ik goed moet eten en dan stuurt hij me weg met die stomme staalpillen omdat ik bloedarmoede heb.'

Als ik haar zeg dat ze meer groente en fruit moet eten en de frisdranken eens moet laten staan, kijkt ze me vernietigend aan.

Op een vrijdagavond haal ik wat rekeningen van de deurmat. Iris en Brigit zijn al naar Koen en komen maandagmiddag weer thuis. Heerlijk, wat een rust.

Ik staar stom verbijsterd naar een torenhoge rekening van KPN. Mijn ogen schieten over de specificatie en ik zie heel veel gebelde mobiele nummers. Ik ben des duivels op Iris, die constant mijn vaste telefoon weg grist en beweert amper te bellen naar mobiele nummers. Ik heb bij KPN al geïnformeerd of hierop geen blokkade gezet kan worden, maar dat is niet mogelijk.

In één klap heb ik nergens zin meer in. De gedachte aan een complete maaltijd beneemt me meteen mijn eetlust. Ik houd het bij een simpele tosti.

Het weekend breng ik in alle rust door. Ik verzamel mijn krachten voor een woordenstrijd met Iris.

Maandagmiddag heb ik amper zin om uit mijn werk rechtstreeks naar huis te gaan. Mijn dochters zijn nog niet thuis en ik ga eerst maar de slaapkamers stofzuigen. Even later hoor ik de deuren slaan en het geluid van de tv dringt tot me door. Ook hoor ik Iris praten. *Dom, dom, dom. Vergeten mijn vaste telefoon mee naar boven te nemen.*

Ogenschijnlijk werk ik stug door. De voetstappen van Iris naderen. 'Hoi mam'.

Ik confronteer haar met de hoge telefoonrekening.

‘Ik bel maar heel kort hoor,’ zegt ze. ‘En soms zijn het belangrijke telefoontjes, mam.’

‘Je hebt een beltegoedkaart,’ wijs ik haar terecht. ‘Dan moet je die maar niet op gebruiken. En je kan nog op msn. Dat is meer dan genoeg.’

Als een dienstmededeling meld ik dat ik de rekening betaal van haar spaarrekening en dat ik de vaste telefoon voortaan meeneem naar mijn werk.

‘Waar slaat dat nou op,’ vaart Iris uit. ‘Als er iets is, kan ik je niet eens bellen op je werk.’

Iris verdwijnt in de pc-kamer. Ik tik zachtjes tegen de deur. ‘Doe eens open. Dit pik ik niet van je.’

Behalve het rammelen op het toetsenbord blijft het stil. Ik bevind me weer eens in een patstelling. Schreeuwen of tegen de deur trappen is niet mijn stijl. Dan maar niet, denk ik grimmig.

Tijdens het eten blijft Iris chagrijnig en doet nauwelijks haar mond open. Als ik vraag hoe het weekend bij Koen was, reageert ze alsof duizenden bijen haar lekgestoken hebben.

‘Ik heb elke keer ruzie en krijg overal de schuld van,’ mokt ze, ‘hij gelooft mij toch nooit. Brigit is zijn lievelingetje.’ Ze vertelt dat ze haar jas had uitgeleend aan een vriendin. In de jaszak zat haar fiets sleutel.

‘Ik moest eerst mijn jas ophalen bij Marloes,’ zegt Iris met een strijdlustige blik. ‘Daarom was ik een uur te laat, maar papa geloofde me niet en wilde me eerst niet naar binnen laten. Hij schreeuwde meteen dat ik een geboren leugenaar ben.’

Ik wil Koen onmiddellijk verbannen naar een onbewoond eiland. Zijn favoriete mantra van “geboren leugenaar” maakt mij hels.

‘Ik heb nog gezegd dat hij de moeder van Marloes maar moest bellen. Dan zou hij wel horen dat het echt waar is. En Brigit bleef de hele nacht weg. Weet je hoe laat zij thuis kwam? Om negen uur ’s ochtends.’

Ik spreek met haar af dat ze niet meer naar Koen hoeft te gaan. Als ik hem bel, stemt hij schoorvoetend toe.

Drie uur 's nachts. Mijn gedachten houden me uit de slaap. Mijn dochters hebben door mij toch een ander leven gekregen? Had ik misschien toch meer moeten knokken voor ons huwelijk? Bij de gedachte alleen al slaat het zweet uit mijn poriën.

Een jaar geleden maakte ik een nieuwe start. Ik voelde me een vreemde in mijn vijftwintigjarige huwelijk. Sluipendergewijs begon ik psychologieboeken en managementkost te verstoppen. Beducht als ik was voor Koen zijn woedeaanvallen dat ik niet zo interessant moest doen en hij toch een simpele kraandrijver was.

Zijn jaloezie nam ziekelijke vormen aan en zijn seksuele eisen werden steeds extremer. Jaren eerder begon het ermee dat hij me dwong een jurk aan te trekken als we een feestje hadden. Mooie benen moesten niet weggestopt worden in een broek, vond hij. Als ik het vertikte, kon ik op de bank in de woonkamer slapen.

In een poging om ons huwelijk te redden zocht hij contact met een maatschappelijk werker. Die concludeerde dat mijn overleden ex-schoonvader geen goed voorbeeld was voor zijn zoon. Bovendien scheen ik de enige te zijn over wie Koen via seks nog macht kon uitoefenen omdat hij niet zo hoog op de maatschappelijke ladder is geklommen. Een vrijbrief om jezelf vrij te pleiten.

De vriendenkring koos massaal partij voor Koen, het slachtoffer, die kwistig verhalen rondstrooide over mijn vermeende affaire met mijn baas. Mijn verweer dat ik voor mezelf koos deed hij af als zweverig vrouwengelul.

‘Mam, je moet eens wat mensen bellen,’ dringt Brigit aan. ‘Je zit elk weekend alleen. Waarom bel je niet eens met Steven en Loes? Of ga anders naar ze toe.’

Ze heeft geen flauw idee waarom onze vriendenkring mij links laat liggen. Er is geen sprake meer van “onze”.

‘Zo werkt het niet, lieve schat,’ leg ik geduldig uit. ‘Bij een scheiding kiezen mensen nou eenmaal voor de ene of voor de andere partij.’

Ik snap niets van die meid. Het valt haar op dat mijn sociale leven niet drukbezet is, maar zelf verdwijnt ze vaker in haar terugtrekwereld. Ik dring moeilijk tot haar door. Ze kauwt op diep bevroren boterhammen, trekt vaak verschillend gekleurde sokken aan en is regelmatig spullen kwijt.

Mijn nieuwe burens zoeken nauwelijks contact met mij. Ik voldoe niet aan het ideale plaatje van het gezin als hoeksteen van de samenleving. Piet, mijn linkerbuurman, is de enige die zich nergens iets van aantrekt en al snel met een bos bloemen op de stoep staat.

Johan, mijn baas, doet me ideeën aan de hand om mensen te leren kennen. Mijn hart gaat beslist niet sneller kloppen van een bridgeclub of het draaien van bardiensten bij een sportvereniging. Ik heb er ook geen tijd voor. Ik wil mijn dochters niet teveel alleen laten.

Carla is één van de weinigen van wie ik steun krijg. Carla en Maarten zijn sinds een jaar uit elkaar. Ik zie haar minder vaak dan ik verwachtte. Ze heeft het te druk met het snuffelen aan beschikbare mannen.

Ook ik wil niet eindigen als een oude vrijster. Diep in mijn hart verlang ik naar een gelijkwaardige relatie.

Op een avond maak ik een profiel aan op een datingsite.

Ik ben een vrouw die het leven wil voelen tot in haar tenen. Iemand typeerde mij eens als levensgenietster en een denkertje&doenertje. Ik heb twee dochters van zestien en veertien jaar. Met zijn drieën is het hier regelmatig een kippenhok. Twee kippetjes die af en toe door de puberale fase van de leg zijn en een moederhen die postpuberale stuiptrekkingen heeft. Ik zoek een vent die van pittige gesprekken houdt en daarnaast een hoog Pietje Bell-gehalte heeft. Een Otis Redding fan en liefhebber van Pink Floyd is mooi meegenomen. Als hij zich ook kwetsbaar durft op te stellen, dan heb ik mijn schaap op vijf poten gevonden. 😊

Nog een laatste ei: een latrelatie is voor mij het ultieme ideaal.